

Inanimate Humanity

Oskar Dominic Summerton
Konstnärligt Kandidatprogram Smyckekonst
Högskolan för Design och Konsthantverk
Göteborgs Universitet 2018

Handledare: Jenny Klemming
Examinator: Karin Johansson
Kursansvarig: Klara Brynge

Innehåll

Abstract	4
Bakgrund	5
Frågeställning	8
Syfte	8
Metod	9
Resultat	23
Diskussion	28
Slutsats	30
Referenslista	31

Abstract

Det började i första kursen under tredje året på HDK, med ett objekt som liknade en lårbensprotes. Ett rent experiment där handsmidd koppar mötte en maskintillverkad stålkomponent. Denna "protes" drog mig in i ett tema där det handlade om att ersätta mänskliga kroppsdelar med maskintillverkande komponenter, objekt utan liv som hjälper människan att bibehålla sitt liv.

I början av examensarbetet var jag väldigt låst i tanken om att smida objekt eller "kroppar" i koppar som skulle få gestalta den mänskliga kroppen. Tanken var att visa en sorts evolution från människa till cyborg där det första objektet var helt och hållet koppar, "bara människa" och där det sista objektet i evolutionen var ett objekt helt och hållet i stål, så långt ifrån mänskligt som möjligt men fortfarande med mänskliga kvalitéer.

När det kom till att kombinera de "mänskliga" komponenterna med de maskinella tog det dock stopp. Jag såg inga naturliga lösningar för objekten jag skapat, de funkade som objekt men jag hittade inga självklara platser för dem på människokroppen.

Jag tvingade mig ändå att göra en anordning för att fästa ett kopparobjekt mot en människokropp och då blev fästeanordningen – som fick ett väldigt maskinellt uttryck - mer intressant än det ursprungliga objektet. Här valde jag att lämna de smidda objekten för att istället jobba vidare med den stilen. Mitt fokus hamnade då på att skapa maskinella objekt som genom att bäras på människokroppen var med och skapade en hybrid.

Tidigare inspirerades jag av pacemakern, en liten apparat som opereras in för att stimulera hjärtat. Objektet jag tillverkat bibehåller den idén, skillnaden är att mina objekt är påhittade, och saknar en riktig medicinsk funktion. Jag gillar hur det ger utrymme för fantasin att ta över och låter subjektet hitta på egna funktioner som objekten skulle kunna ha.

Bakgrund

Jag vill inleda detta stycke med ett utdrag ur min text *Kroppslig formbarhet*, från kursen *Teori, historia, reflektion och analys 3A*, under höstterminen 2017–2018.

Våra kroppar är inte något bestämt och oföränderligt (Barad, 2003). Vi är material uppbyggda av samma byggstenar som all annan idag känd materia (Nationalencyklopedin, 2010). På ett materiellt plan skiljer det sig alltså inget mellan oss människor och de objekt vi på olika sätt gör till del av våra kroppar. Detta gör att olika slags modifieringar av den mänskliga kroppen i min mening inte känns särskilt främmande. Dock väcker det tanken hos mig om hur långt en kan gå med att byta ut delar av sin kropp.

Är vissa kroppsdelar viktigare att ha kvar än andra för att bevara det mänskliga? Vad måste finnas kvar för att en människa ska fortsätta vara en människa och inte en maskin? (Summerton, 2018).

Detta är några utav funderingarna jag hade kring detta tema innan examensarbetet påbörjades. Dessa frågor känns intressanta men för mitt egna arbete behövdes mer konkreta frågor och min frågeställning i projektformuleringen löd som följande: Vad händer i mötet mellan kropp och maskin? Hur fungerar denna relation? Vem formar vem?

Under arbetet har andra frågor blivit centrala för mitt arbete och dessa kommer tas upp senare i texten.

Den bakgrund som känns viktigast för mig är de två objekt som lett mig till att vilja jobba med detta tema i mitt examensarbete. Det första utav dessa är ett protesliknande objekt som jag gjorde i ett eget projekt i början av höstterminen 2017. Här handlade det i början om materialmöten och kontrast men "protesen" kom mer att handla om ett möte mellan handgjort och maskintillverkat. Det väckte idén om att jobba mer med mötet mellan ett organiskt och icke organiskt uttryck.

Det intressanta med just protesen, om en ska gå tillbaka till den tidigare ställda frågan om vem som formar vem i mötet mellan människa och maskin, är att de formar varandra. I detta fall så är koppardelen smidd först och sedan är stålkomponenten anpassad för att kunna sättas samman med kopparröret. Men kopparröret formar sig också runt stålet för att kunna hålla ihop de två delarna. Det känns som det är just såhär det funkar många gånger när vi människor formar objekt och formas efter objekt.

Under kursen *Mötesplats* i slutet av höstterminen fortsatte jag jobba med mötet mellan organiskt och icke-organiskt. Pacemakern var då ett intressant objekt vars koncept jag ville förhålla mig till. Det kändes som ett väldigt bra exempel på hur maskiner kan kombineras med människor för att förlänga liv och på ett sätt förbättra den redan existerande människokroppen. Det finns fler exempel på hur människor tillverkar objekt som antingen ersätter en förlorad kroppslig funktion eller lägger till en ny funktion. Till exempel proteser som använts så tidigt som på 1500-talet (Nationalencyklopedin, u.å.). Att addera helt nya funktioner till kroppen känns däremot som ett mer futuristiskt fenomen. Ett bra exempel av detta är avsnittet *The Entire History of You* i första säsongen av serien *Black Mirror*. Där har människor i en del av England fått chip inplanterade i huvudet som spelar in allt de ser och hör och tillåter dem att spela upp dessa minnen när de vill (Schrodt, 2016, 26 okt). Det är en häftig men skrämmande idé som inte känns så långt borta. Vi har redan idag möjlighet att injicera biometriska chip i våra händer som kan användas istället för bankkort, id och biljetter (Coffey, 2017, 16 juni; Brooks, 2017, 6 april).

Frågeställning

Mina tidigare frågeställningar jag har nämnt har haft stort fokus på teori och ämnet som ligger bakom mitt examensarbete. Men jag har märkt under det senaste året att jag hanterar konkreta ämnen och frågor bäst och därför tror jag att djupare filosofiska och existentiella frågor som rör det posthumanistiska inte passar in i mitt arbete, även om de är intressanta och finns med i bakgrunden. Dessa frågor blev istället en utgångspunkt och inspiration men arbetet kom snarare att handla om objekt och hur de passas ihop med kroppen samt hur jag förhåller mig till smyckekonst.

Under min process har jag haft perioder då jag skapat fritt utan något konkret mål. Ofta har dessa varit väldigt roliga och gett resultat som jag gillat men inte alltid resulterat i objekt som jag ser som relevanta för smyckekonst. Det får mig att tänka på hur jag som smyckekonstnär måste förhålla mig till min disciplin? Ska jag tvinga mig själv till att göra objekt som passar in i mitt valda fält eller är min titel i detta fall en begränsning som hämmar kreativt skapande?

De objekt som jag anser vara färdiga i detta projekt är alla broscher. Jag har en sorts hatkärlek för denna sortens smycken eftersom det går att göra nästan vad som helst till en brosch, själva platsen smycket ska sitta på blir inte lika viktigt eftersom det endast krävs ett plagg att sätta fast det på. Broschen har inte någon direktkontakt med kroppen eftersom det finns ett tyg mellan och därmed känns den inte lika beroende av kroppen. Andra smycken så som ringar och halsband har en specifik kroppsdel de är ämnade för vilket känns mer genomtänkt. Av detta följer frågan om hur jag i fortsättningen kan jobba med objekt för att ge dem en mer given och meningsfull plats på kroppen.

Eftersom mitt arbete har en teoretisk del som jag även finner intressant har jag funderat på hur mycket jag ska låta den vara närvarande när jag pratar och skriver om mitt arbete. Det känns svårt att ta upp till exempel posthumanism utan att allt för stort fokus hamnar på det istället för det praktiska arbetet. Hur balanserar jag de teoretiska och praktiska delarna av mitt arbete?

Syfte

Mitt syfte är att analysera min kreativa process för att kunna uppmärksamma vilka problem jag som konstnär tenderar att stöta på och hur jag i framtiden kan anpassa mig själv och min process så jag slipper dessa problem.

Metod

Arbetet börjar som en fortsättning på *Mötesplatskursen*. Tanken är att smida former i koppar, former som tar människokroppens plats och som sedan ska kombineras med icke-organiska komponenter och tillsammans bilda hybrider.

De två första formerna smider jag från 2 mm tjock kopparplåt, jag bestämmer inte hur den ska se ut innan jag börjar smida, utan jag väljer mothåll som ser lagom stora ut och smider efter det som känns passande i stunden. Resultatet blir små knöliga ihåliga objekt som känns väldigt kroppsliga men jag gillar inte att de känns som tomma skal och utsidan av en kropp, jag vill mycket hellre arbeta med tredimensionella objekt där alla sidor är viktiga och som efterliknar kroppens insida.

Jag lämnar objekten och går vidare med nytt material och ny teknik. Istället utgår jag ifrån kopparrör. En klasskamrat berättar om en smidesteknik som kallas snarning, där en hamrar på ett smalt järn som förts in i röret och därmed smider från insidan. Detta känns utmanande och roligt, dels för att det är en främmande teknik men också för att resultatet blir väldigt kroppsligt och får mig att tänka på tarmar. Jag lyckas alltså gå från att smida utsidan av en kropp till något som ser ut att kunna komma inifrån. Tanken är att smida små knölar mitt på rören och att dessa ska efterlikna blodproppar. Dessa vill jag sen göra en väg runt, som en bypass kring problemet. Jag börjar undersöka hur blodproppar åtgärdas på medicinskt vis och läser då om angioplastik.

Vid denna sortens ingrepp utvidgas artärer med hjälp av ballongdilatation och stentar. Det känns häftigt att en stent, som är ett litet cylindriskt nät, kan sättas in i en artär för att vidga kärlet och förhindra blodproppsbildning (Nationalencyklopedin, u.å.). Det får mig att vilja hitta på egna liknande metoder, utan någon som helst ambition att göra dom medicinskt funktionella eller ens genomförbara.

En lite humoristisk idé jag får är en artärkvarn, tänk en liten kvarn som opereras in i en människas artär för att mala sönder för höga halter av kolesterol som orsakas av en ohälsosam diet eller sjukdom. Min tanke blir att bygga detta men i större skala (alltså ej i samma skala som en riktig artär) och jag börjar med att bearbeta ett kopparrör genom snarning för att ge det en organisk textur. Sedan utgår jag ifrån en illustration på hur en blodpropp kan se ut och försöker efterlikna det i ett genomskuret rör. Tanken är intressant men jag får ingen ro till att bygga detta mer avancerade objekt. Jag tror också att jag kände mig väldigt begränsad av att känna att jag behövde förhålla mig till existerande medicinska problem. Precis som med de första smidda föremålen lämnar jag dessa objekt och idéer åt sidan.

Ett förslag från vår handledare var att hitta ett sätt där det går att snabbt skissa fram de formerna jag skulle vilja smida, eftersom smidet är väldigt tidskrävande.

Jag fick tag i lera och använde den för att testa former och även om det kändes som ett bra sätt att skissa på så tror jag inte att det gav mig särskilt mycket. Att skissa i ett material som jag sen inte kan arbeta vidare med känns på ett sätt som slöseri med tid. Jag vill kunna skissa på ett sätt där skissen sen kan bearbetas vidare till ett färdigt objekt.

Placering av smycken är något jag tycker känns svårt. Ringar, halsband och armband har redan en förbestämd placering men det jag dras till är ofta broscher. Det jag tycker är tråkigt med detta är att det känns som att vad som helst kan göras till en brosch, bärandet blir alltså inte en inbyggd funktion utan mer som en efterhandskonstruktion.

Jag ville hitta ett sätt att komma runt detta och istället hitta en plats och utforma smycket efter den. Detta ledde till ett test där jag formade lera efter nyckelbensgroparna på både mig och min partner. Jag ville sen jobba vidare med denna formen i metall och hitta en lösning för att hålla den på plats.

Precis som så mycket annat hittills i processen så läggs detta åt sidan. Jag kom helt enkelt inte på ett sätt att fortsätta med idén.

I mitt experimenterande med snarrande och smide märker jag att just genomskärningar av rör är väldigt fint. Jag gillar linjerna med små defekter så jag provar att överdriva dessa. Till en början använder jag mig av hammare och annan smidesutrustning men inser att det finns ett lättare sätt att uppnå de önskvärda resultaten.

Detta leder mig till en väldigt rolig och experimentell fas där jag arbetar med en hydraulisk press för att forma rör. När jag först testar det så blir det ganska tråkiga former, jag vet inte hur jag ska styra vart vecken hamnar så det blir bara sorgliga små högar av koppar.

Men i mitt andra experiment går jag upp i storlek, jag använder gamla vattenledningar där kopparen har ärgat. Här hittar jag äntligen något som känns spännande. Det första ärgade röret formas bara till jämna veck men de andra två får av okänd anledning en helt annan form. Det känns lite mer levande, lite mer organiskt.

Efter upprepade tester är det dags att dissekera rören. På insidan finner jag åter igen linjen som jag gillar sen tidigare smidda tester. Men här har vi en ännu mer dramatisk form. Den är organisk men den känns ändå väldigt styrd och mekanisk.

Det tråkiga med dessa objekt är att de bara fått veck i botten, det känns inte så roligt att jobba vidare med, jag tänker att det vore bättre om det gick att få vecken mitt på röret så det finns en fortsättning i varje ände. Jag provar därför att smida lite mitt på

röret på vardera sida, bara några slag för att försvaga och försöka styra röret till att vika sig just här. Det funkar och resultatet blir över förväntan. Det ger mig ett område i mitten där vecken orsakar en smalare passage genom röret, som en blodpropp.

Nu har jag färdiga tester eller skisser som jag känner att jag vill jobba vidare med, men hur? Detta är objekt som inte har en för mig uppenbar lösning för att placeras på kroppen eller konverteras till smycken.

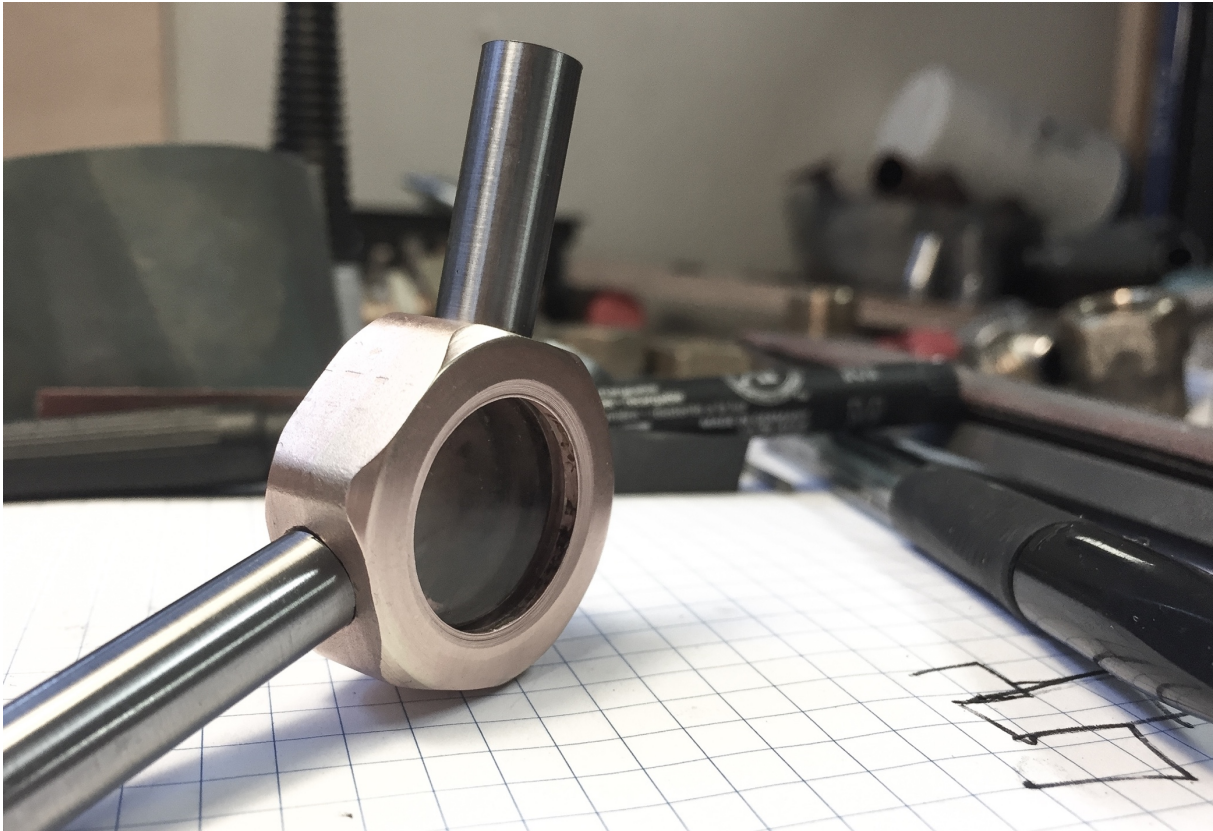

Efter att varit fast i funderingar kring hur jag skulle kunna gå vidare och till sist en handledning så bestämde jag mig för att tvinga fram ett sätt att göra färdigt ett smycke utav en skiss. Jag valde det pressade kopparröret med veck i mitten och en smal passage genom "proppen" (se s.16). Jag bestämde mig för att göra två segment i stål som skulle sitta fast i vardera ände. Tanken var att dessa skulle fästas mot ett plagg med hjälp av o-ringar och därmed ge ett intryck av att objektet kommer ut ur kroppen. Det känns som en enkel broschlösning som också passar in i projektets tema.

Stålkomponenterna tillverkas av rör som jag svarvat en liten skåra i som ska hjälpa o-ringens att hålla fast den mot tyget. Sedan har röret kapats och löts ihop. I andra änden sitter en platta av perforerad plåt. När dessa rengjorts och slipats efter lödningen får jag två enkla former med ett väldigt sterilt uttryck. Även om de till stor del är handgjorda så har de ett icke-organiskt maskintillverkat utseende som jag gillar.

Detta i kombination med att jag fick arbeta med metallsvarven (vilket har varit något av en besatthet för mig de senaste månaderna) gjorde att dessa objekt kändes både roligare och mer intressanta än vad jag tidigare gjort under kursen. Därför väljer jag att helt byta riktning.

När projektbeskrivningarna för examensarbetet lämnades in fick jag frågan från Jenny om huruvida kopparformerna som ska gestalta människokroppen verkligen behövs? Om jag inte skulle fokusera på att skapa en hybrid mellan objektet jag tillverkar och bäraren istället för en hybrid inom objektet. Tidigare hade jag varit så fast i min idé om evolutionen (inom ett objekt) från bara kropp till hybrid/cyborg. Men nu bestämmer jag mig för att fokusera på de maskinella delarna som tillsammans med kroppen bildar en hybrid.

Vid det här laget är det bara två veckor kvar att arbeta i verkstaden och trots detta känns det roligt. Även om jag är stressad så låter jag mig själv arbeta i mitt tempo och vara så noggrann som jag vill. Det första objektet jag jobbar med tar ungefär en vecka att slutföra. Det är i grunden en klämringskoppling i mässing som används till vattenledningar. Den bearbetas i svarven och sidorna borrar på två platser där jag gängar för att kunna skruva in rör.

På insidan sätter jag en liten glasskiva som jag själv slipar till från en större bit. Tanken är att sen fylla broschen med någon form av vätska och att detta ska bli något liknande en pacemaker fast som injicerar en vätska i kroppen. Förutom arbetsättet så är tankarna kring objekten väldigt annorlunda nu från de tidigare experimenten. Jag väljer att inte söka efter riktiga medicinska problem och istället ägnar jag mig åt påhittade funktioner fria från verklighetens begränsningar.

Baksidan görs av en till rörkopplingsdel som får ett lock och sedan formas för att passa perfekt ihop med det övriga objektet. För att kunna öppnas tillverkar jag en nyckel som passar ihop med hålen på baksidan. Det påminner mig mycket om baksidan på ett gammalt armbandsur. Sedan formas rören i svarven, på samma sätt som de två tidigare stålobjekten, med skåror för o-ringar och sågas och löds sen ihop i en vinkel.

Mässingsdelarna sandblästras för att få en jämn yta, utsidan patineras sedan med en speciell vätska som oxiderar koppar och kopparlegeringar. Insidan låter jag vara för att det ska vara tydligt att det är en ihålig insida.

Att använda den färdiga rörkopplingen som en grund för mitt objekt känns inte helt bra. Jag tycker om att ha gjort så mycket som möjligt från grunden. Men med tanke på tidspress så känns det ändå helt okej. Hade jag gjort det igen hade jag nog arbetat med en helt egen form som antingen formats från ett solitt ämne eller sandgjutits och sen bearbetats vidare i svarv och för hand.

Jag uppskattar enkelheten i de två första stålobjekten jag tillverkade, röret som avslutas med den perforerade plåten ger ett genomsläpp, skapar en insida, en utsida och en passage mellan dessa. Det ger mig associationer till luft, vatten och mikrofoner. Jag gillade också de små vinklade rören från det första mässingsobjektet så jag väljer att kombinera dessa element. Jag gillar storleksskillnaden bland de två olika dimensionerna av stålrör. Proportioner och komposition är viktiga i mina objekt, ibland är det mått som avgör detta men oftast är det vad som ser bäst ut.

Under projektets början var smide den huvudsakliga tekniken. Smide är kul och ofta väldigt utmanande. Problemet är att det ofta tar väldigt lång tid. Detta gör också att en tröttnar på det lätt när det är ens huvudsakliga sysselsättning under flera veckor. Hade jag gjort om projektet så skulle jag nog försökt blanda teknikerna mer, varva smidet med främst svarvning som har varit en av teknikerna som jag använt mycket under den senare delen av projektet.

Resultat

I detta stycke kommer jag presentera mina färdiga objekt, främst med bilder men också lite kort om hur objekten kom till.

Som jag tidigare beskrivit så skulle de två första färdiga broscherna från början vara delar till ett hydraulpressat kopparrör. När delarna var färdiga insåg jag att jag gillade dem mer för sig själva, utan kopparröret. Något som saknas på bilden är de svarta o-ringarna som används för att sätta fast objekten på bärarens kläder.

Broscherna är tillverkade av stålrör som har svarvats, sågats, lötts och sen slipats till sin slutliga yta. Det tredje objektet på bilden ovan är tillverkat på samma vis. Den fick ett lite mindre rör som är fastlött på det större rörets ena sida. Detta gör att broschen sitter lite stabilare jämfört med de två andra broscherna i samma stil. Samtliga broscher är ca 20 mm i diameter och 20–45 mm i höjd.

Nästa objekt är tillverkat av en rörkoppling i mässing, den har svarvats i flera omgångar, både på utsidan och insidan. Stålrören är gängade och skruvas in i mässingsdelen. Framsidan har ett litet glasfönster som hålls på plats av att baksida skruvas in bakifrån med ett litet verktyg tillverkat just för detta ändamål. Alla mässingsdelar är sandblästrade och utsidan har oxiderats. Broschen är ca 50 x 50 x 20 mm (HxBxD).

Broschen på nästa bild är tillverkad på samma sätt som de tre tidigare stålbroscherna men är ca 35 mm i diameter och 25 mm i höjd. Det är ett mycket enklare objekt som gjordes för att testa hur en något större storlek funkar både att tillverka och bära.

Det sista objektet på s.25–26 är precis som det tidigare mässingobjektet gjort av en rörkoppling. Det är också bearbetat med samma tekniker men gjort lite enklare utan delar som går att skruva isär. Istället är bakstycket och röret pressat ihop med mässingsdelen. Glasdetaljen är handblåst av mig. Objektet är ca 40 x 40 x 35.

Diskussion

Till en början hade jag en bild av vad jag ville åstadkomma, jag var fast besluten att med flera objekt visa en evolution från människa till cyborg och tillslut helt och hållet maskin. Detta som ett exempel på hur mänskligheten skulle kunna förändras om vetenskapliga framsteg tillät oss att byta ut fler och fler av våra kroppsdelar med proteser, implantat och andra uppfinningar. Jag gick ifrån detta tidigt i arbetet när jag blev mer intresserad av att med mina objekt hitta på och gestalta fiktiva lösningar på medicinska problem så som blodproppar. Tillslut gick jag även ifrån detta, dels för att det kändes för begränsande att förhålla sig till verkliga medicinska problem. Att fritt skapa objekt utan något krav om att vara förankrat i verkligheten kändes mer fruktbart för min kreativa process.

I början hade jag också väldigt stort fokus på själva temat som ligger till grund för mitt arbete. Men när det kom till att arbeta i verkstaden så hamnade större fokus på det praktiska arbetet som gjordes och då kändes det som att projektet kom att handla mer om det än det teoretiska. Jag tycker fortfarande att temat är intressant men inte essentiellt i mitt arbete och jag ser det nu främst som inspiration. Dock tror jag att det är nyttigt att mitt arbete har denna koppling eftersom det finns många frågor värda att diskutera när det kommer till posthumanism. Ett exempel som jag själv känner är intressant är hur mycket makt mänskligheten ska ha över mänskligt liv. Om vi människor fortsätter att förlänga medellivsåldern med hjälp av medicinsk utveckling så skulle en kunna hävda att vi riskerar att bidra till ökad befolkningens mängd och påskyndad konsumtion av jordens resurser. Det känns omöjligt att denna utveckling inte skulle ske på någons bekostnad, till exempel människor som ej tillhör överklassen, andra arter och miljön.

Att titulera sig själv blir ett sätt att passa in i en större kontext. Detta känns fint när det kommer till ett fält som är så litet som smyckekonst. Men att titulera sig känns också problematiskt eftersom det ställer krav och sätter begränsningar. I mitt projekt har jag experimenterat och skissat mycket. Många objekt är inte färdiga på grund av att processen har störts av en känsla av att behöva göra objekten till funktionella smycken. En utav smyckekonstens stora styrkor är att den inte är bunden till ett specifikt material, det kan vara det jag gillar mest eftersom det ger konstnären en stor frihet. Däremot finns fokus på att arbeta med bärbar konst och det känns inte alltid som att det är bra för min process eftersom jag ofta vill arbeta helt kravlöst med objekt och olika tekniker.

Även om jag utbildar mig inom ämnet smyckekonst så tror jag inte att jag skulle vilja kalla mig själv smyckekonstnär, jag vill inte vara det jag gör, jag vill vara en individ som skapar utan begränsningar.

Något som jag hade velat lyckas med i mitt projekt är att hitta meningsfulla eller kanske rättare sagt mer specifika placeringar för mina smycken. Även om det är fint att den

som bär smycket kan välja vart det ska placeras så vore det häftigt att göra något mer unikt, till exempel att fortsätta med idén om ett smycke för nyckelbensgropen. Det hade verkligen passat med mitt tema att göra smycken som har direktkontakt med huden så om jag fortsätter arbeta med temat vill jag utforska möjligheterna att låta smycket komma närmre kroppen. Ett sätt att fortsätta göra broscher på skulle kunna vara genom att använda akupunktur nålar och sugkoppar för att sätta fast dem direkt mot huden. Då går jag kanske miste om den mer unika och meningsfulla placeringen men jag får då i alla fall den önskade närheten mellan objekt och bärare.

Mitt projekt har gått från kopparsmide, till experiment med hydraulisk press och till sist ett mer precist och noggrant arbete där metallsväret varit ett av mina favoritverktyg. Jag tycker processen varit väldigt svår under dom perioderna jag fastnat men den har också varit extremt rolig när jag jobbat på, experimenterat och skapat det jag vill. Det hade varit fint att knyta ihop de olika delarna av projektet i ett sista objekt, som helst inte ska vara ännu en brosch. Det sista arbetet jag hann genomföra i verkstaden var att smida upp ena änden på kopparröret på bilden nedanför. Jag placerade också en handblåst glaskomponent i uti och detta ser jag som en skiss över ett smycke som jag hoppas på att göra färdigt till examensutställningen. Tanken är att tillsätta stålrör i samma stil som mina färdiga broscher och använda dem för att koppla samman glaset och någon form av tråd eller slang med röret så att det kan bäras som ett halsband. Just detta kopparröret är ett av dom jag gillar mest från mina experiment så det skulle kännas bra att färdigställa det till ett smycke jag kan vara nöjd med.

Slutsats

Examensarbetet har varit en utmanande period med många upp och nedgångar. I slutändan känns det bra även om det finns saker som kunde ha gjorts bättre. Mina funderingar över hur jag förhåller mig till temat jag arbetar med har varit viktiga och även om jag inte vet helt hur teori och praktik bäst ska balanseras så tror jag att jag fått mig en idé om hur jag kan hantera det. Jag får acceptera att jag inte kan fördjupa mig för mycket och fastna i teorin utan istället låta den vara en inspiration till mitt praktiska arbete.

Jag ser också arbetet som en startpunkt för att börja utforska sätt att väva in mer mening i själva placeringen och funktionen av smycken. I min diskussion känns det som att jag ifrågasätter mitt val att arbeta med smyckekonst och jag målar upp min disciplin som något begränsande. Trots detta så tycker jag i slutändan att smyckekonsten är otroligt spännande med sina stora valmöjligheter när det kommer till material och teknik och med den mänskliga kroppen som en målarduk.

Referenslista

Barad, K., Utdrag från *Posthumanist Performativity: Toward an Understanding of How Matter Comes to Matter* (2003); Översättning. Martin Hultman, (Chicago: University of Chicago Press, 2003) 78-88.

Summerton, O. (2018). *Kroppslig formbarhet*, s.2 (Skrivuppgift i kursen Teori, historia, reflektion och analys 3A). Göteborg: Högskolan för Design och Konsthantverk, Göteborgs universitet.

Nationalencyklopedin. (2010). Kvark. Hämtad 2018-04-29, från <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/kvark>

Nationalencyklopedin. (u.å.). Protes. Hämtad 2018-04-27, från <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/protes>

Nationalencyklopedin. (u.å.). Angioplastik. Hämtad 2018-04-27, från <http://www.ne.se.ezproxy.ub.gu.se/uppslagsverk/encyklopedi/lång/angioplastik>

Schrodt. P. (2016, 26 oktober). *Business Insider Nordic*. Hämtad 2018-04-28, från <http://nordic.businessinsider.com/netflix-black-mirror-best-episode-2016-10?r=US&IR=T>

Brooks. J. (2017, 6 april). *The Independent*. Hämtad 2018-04-28, från <https://www.independent.co.uk/news/world/europe/sweden-workers-microchip-implant-cash-card-id-pass-replace-employee-hand-epicenter-rice-grain-size-a7670551.html>

Coffey. H. (2017, 16 juni). *The Independent*. Hämtad 2018-04-28, från <https://www.independent.co.uk/travel/news-and-advice/sj-rail-train-tickets-hand-implant-microchip-biometric-sweden-a7793641.html>

